

Élettörténetem

19 évesen döntöttem úgy, hogy magam mögött hagyom a vidéki kisvárost, ahol felnőttem. Egy családi házban éltem anyukámmal és a nagyszüleimmel, csendes, macskaköves utcák, megszokott arcok és régóta ismétlődő mindennapok között éltem az életem. Bár mindig is szerettem az otthon melegét, valami többre vágytam. Olyasvalamire amire csak a nagyváros adhatott lehetőséget: szabadság, szerelem és egy kis izgalom.

Gyerekként nagyon kíváncsi és álmodozó természet voltam, mint általában a legtöbb gyerek. Elég színes fantáziával rendelkezttem, bár ez mai napig igaz rám. Legtöbb esetben szerettem magam pozitívnak gondolni, de nyilván nem sikerül ezt mindig megtartani. Nagyon szerettem az állatokat, a gyerekeket, és szeretek másoknak segíteni.

Apa nélkül nőttem fel. Nekem nem adatott meg, hogy ott legyen mellettem, amikor először estem el a biciklivel, amikor iskolába mentem, vagy amikor a legelső csalódásomat éltem át. Persze, volt, aki próbálta pótolni – a nagypapám. Rá mindig is felnéztem. Bölcs volt, csendes, és mindig tudta, mikor kell hallgatni, vagy mikor kell épp egy jó tanácsot adni. De bármennyire is szerettem, és bármennyire is kapaszkodtam belé, ő sem tudta betölteni azt az űrt, amit egy apa hagy maga után. A hiánya ott volt minden fontos pillanatban, láthatatlanul, de mégis észrevehetően. Nagyon kicsi voltam, amikor elhagyott minket, a pontos részleteket nem tudom, csak annyit, hogy anyukám és az ő családja nem fértek meg egy helyen. Vagy ahogy a mondás tartja, két dudás nem fér meg egy csárdában. Leginkább népcsoportbeli különbségek miatt. Apa és családja a cigány népcsoportot erősítette, míg anyja családja a magyart. A romáknak rengeteg hagyományuk és szokásaik vannak, úgy tudom, én számukra az egyiknek nem tudtam eleget tenni, hiszen lány gyermeknek születtem, náluk pedig a fiú van előnyben részesítve. Viszont, anyja családjával sem volt egyszerűbb, mert ott az volt, hogy pont azért bántottak, mert cigány vér is folyik bennem. Amikor apák napja volt a suliban, nagyon rossz érzés volt, hogy körülöttem a legtöbb gyereknek ott volt az apukája. Természetesen nem én voltam az egyedüli, akinek valamilyen oknál fogva nem tudott ott lenni, de egy gyerek a saját traumáit éli meg a legnagyobbak. Rossz volt úgy felnőni, hogy láttam a legtöbb gyereket az apukájával, boldogan, kézenfogva, fagyiztak, játszottak a játszótéren. Mindig is irigykedtem rájuk valamilyen szinten és haragudtam a világra, hogy én nem tapasztalhatom meg, milyen amikor valakinek van egy egészséges apaképe, akire a későbbiekben felnézhet. Mikor nagyobb lettem, próbálta velem felvenni a kapcsolatot, ideig óráig működött is, aztán egyszer csak megszakadt és 1-2 éve már semmilyen kapcsolatot nem tartunk. Őszintén szólva annyira nem bánom, nem tett semmit az életemhez, miután megismertem, de nem is vett el. Valószínűleg sok traumám és félelmem köszönhető az miatt, hogy ő nem volt jelen az életemben, sőt, az hogy valamilyen szinten félek és távolságot tartok a férfiktól, az neki köszönhető. Ez alapján viszont megtanultam, hogy senkiben sem bízhatok, hiszen a legnagyobb pofont az életben talán az adta, amikor az apám a saját lánya ballagására nem ment el, pedig külön, személyesen meghívtam, hisz ez volt a kérése. Bár, kit akarok áltatni, ha az egész eddigi életemből kimaradt, nem most fog bekapcsolódni, mint valami tündérmesében. Ez az apró, mégis oly nagy nagy

dolog az életben ráébresztett arra, hogy nem mindig könnyű a megbocsátás és az elengedés. Jelenleg nem tudom azt mondani, hogy valaha is meg bocsátok az apámnak, de rajta vagyok és gyakorlom, hogy minél jobban menjen ez a két legfontosabb érzélem kimutatása.

Később az élet megajándékozott minket. Elsősorban anyát, hogy végre legyen egy normális párja, aminek nagyon örültem, majd természetesen ott voltam én is, aki kapott egy nevelőapát, de az évek alatt többet tett értem, mint a biológiai. Hálás vagyok neki az elmúlt évekért, annyi mindent köszönhetek neki, és ő talán nem is tudja, hogy milyen fontos számomra.

Gyerekkoromban nagyon sokat utaztunk a családdal, külföldre és belföldre egyaránt. Mindig csodálattal néztem a pincéreket, recepciósokat, de legfőképp az idegenvezetőket. Emlékszem, hogy egyszer volt is lehetőségem kipróbálni, milyen lenne ha idegenvezető lennék. Körülbelül 9 éves lehettem, amikor azt mondta nekem, a mai napig kedvenc idegenvezetőm, akivel rengeteget voltunk már kirándulni, ilyen nagy buszos utazásokon, hogy vegyem át tőle a napraforgós jelző táblát, ami azért volt, hogy a csoport mindig tudja merre kell menni, jó magasra kellett tartani. Aztán a mikrofont is átadta, persze előre megbeszéltük, hogy mit kell mondanom. Akkor kicsit csalódott voltam, de megértettem. Majd órákkal később, ugyan ez a csoport felszállt egy hajóra és a kapitány megengedte, hogy vezessem a hajót, sőt, még a mikrofonjába is beszélhettem, de persze ezen annyira meglepődtem, hogy gyermeki zavaromban össze-vissza beszéltem csak, amin persze mindenki jót nevetett. Sőt, délután a hajó konyháján is besegíthettem, ahol zsíros kenyereket gyártottak a matrózok. Nagyon élveztem az egészet, kedvesek voltak velem, megértőek és nagyon segítőkészek, azt hiszem az a nap olyan emlékezetes volt számomra, hogy sohasem felejttem el és majd az unokáimnak is elmesélem egyszer, hogy büszkék legyenek a nagymamájukra, aki egyszer még matróz is lehetett.

Mindig arról álmodtam, hogy egyszer lesz egy saját kávézóm, vagy egy állatmenhelyem. Aztán ha épp nem akartam a világ megváltó lenni, akkor egy sokkal hétköznapiabb ember és munka is eszembe jutott, mint a bölcsődei dajka és óvónő. Sok minden akartam egyszerre lenni, aztán egyszer azt mondta anya: "hogyan lehetsz, amit csak akarsz és miért ne lehetnél, akár minden amit megálmodtál?" Majd jött a kérdés, hogy lehet-e egyszerre valaki kávézó tulajdonos, menhely vezető és óvónő? Gyerekként erre még azt mondtam, hogy lehetséges, hiszen mi gyerekek, mind azt gondoljuk, hogy felnőttként minden sokkal egyszerűbb és jobb az élet, így hirtelen minden gyerek felnőtt akar lenni, mert számunkra ők az igazi hősök. Most felnőttként, én azt mondom, hogy minden lehetséges amit te szeretnél, addig amíg teszel is érte. Viszont végiggondolva a lehetőségeket, most már kevésbé tartom megvalósíthatónak. Nagyon sok mindent számba kell venni, rengeteg energiádnak kell lenni, hiszen a felnőtt lét sok nehézséget tartogat. Jelenleg én is ezekkel nézek szembe, ugyan úgy, mint bármely más korombeli.

Az idő haladt tovább, teltek az évek. Közeledett az iskola választás, amit mindenki nagyon várt. Kaptam ajánlásokat, hogy hova kéne mennem és mit kéne tanulnom, de a gyerekkoromnak

köszönhetően elég jól leszűkült a választási lehetőség. Általános iskolából középiskolás lettem, és végül turisztika szakon kezdtem meg tanulmányaim. Nagyon vártam, hogy mit fog nekem ez hozni, és hogy végül ezen belül milyen irányban szakosodom tovább. Mikor biztos voltam benne, hogy én majd idegenvezető leszek, akkor bejelentették, ahhoz, hogy majd megtudjuk csinálni érettségi mellett a szakmai vizsgánkat, le kell töltenünk 4 hét szakmai gyakorlatot. Személy szerint, én a szülővárosomban találtam szakmai gyakorlatot, egy vidéki kis város hoteljében. Minden pályát ki kellett tanulnunk. Konyhán kezdtem, és nekem ott az már első nap szerelem volt. Sokan nem szerették, mindenkitől hallottam, hogy utálják csinálni, meg persze nem is voltak a legjobb körülmények, de ez engem akkor nem érdekelt, az volt az első munkám és én azt nagyon szerettem. Aztán konyha után átkerültem pincérnek. Ez volt a másik nagy szerelem. Nagyon szerettem ezt csinálni, kiszolgálni embereket, látni ahogy esznek, jól érzik magukat. Természetesen a kollégákat is nagyon kedveltem. Beilleszkedtem közéjük és nagyon sokat szórakoztunk együtt. Pincérkedés után a recepcióba kerültem. Eleinte még egész jónak tartottam, tetszett, próbáltam megjegyezni és megtanulni mindent, hiszen azon az éven, recepció sakképesítést kaptam, sikeres vizsga elvégzése miatt. Majd végül szobalányként is kipróbálhattam magam. Itt megtanultam, hogy az emberek mennyire trehányak, és felelőtlenek tudnak lenni, ha arról van szó, hogy más úgylis kitakarít helyettük. Annak ellenére, hogy ma már nem egy hálás szakma a takarítás, én élveztem. A következő évben pedig ez mind megismétlődött, de akkor már eldönthetted, hogy hogyan akartad a beosztásod és hol szerettél volna lenni, tehát én azt a négy hetet elosztottam fele-fele arányban a konyha és pincérkedés között. A második évet kifejezetten élveztem ott a szállodában, egyre több embert ismertem meg és sok emberrel jóban lettem, ott elkezdtem kapcsolatokat kiépíteni, amikre talán a legnagyobb szükséged van ebben az életben.

Fiatalság. Mindenkinek mást jelent ez a szó. Iskolás koromban mindig ezt hallottam mindenkitől. A felnőttek folyton azt mondták, hogy neked még egyszerű, előtted az egész élet. Igen, valóban fiatal vagyok és előttem az egész élet, de nem mindegy hogyan. Minden embernek, nemtől és életkortól függetlenül megvannak a maga nehézségei az élettel. Iskola után talán a legnehezebb az életben bárhol is elhelyezkedni. Nincs pénzed, munkád, lakásod. Persze, jó esetben a családod azért ott van, hogy támogasson, és esetek nagy részében a családdhoz mindig vissza mehetsz, ha valami nem úgy sikerül, de rájuk sem támaszkodhatunk örökké. Számomra a fiatalság azt jelenti, hogy csinálsz egy csomó hülyeséget, akár örültséget, attól függ kinek mi számít annak. Rengeteg időnk van, csak jól kell tudni beosztani, de talán ez a legnehezebb, hogy mindenkinek ott legyünk, akinek akarunk, és akkor amikor szüksége van ránk. Rengeteg koncertre járni, bulizni, dolgozni, pénzt keresni és közben nem szabad elfelejteni boldognak lenni sem. "Hisz, mit ér az élet, boldogság nélkül?" Ez az egyik kedvenc idézetem, amit egy számomra nagyon kedves ember mondott egyszer.

Miután végeztem a sulival, elkezdtem munkát keresni. Rengeteg helyre beadtam a jelentkezésem, elhelyezkedéstől, távolságtól és munkakörtelettől függetlenül, hiszen az volt a lényeg, hogy minél hamarabb munkához jussak, legyen pénzem és legyen hol laknom.

Sok lehetőség jött velem szembe, nem mindegyik volt valós. Végül, egy akkori barátnőmmel úgy döntöttünk, hogy bele vágunk az ismeretlenbe és megnézzük a Balaton északi részét, leginkább a vendéglátás miatt választottuk a Balatont. Sokak szerint, és akkoriban szerintem is abban volt a pénz, vagyis a Balatonban, aztán hamar változtak az erőviszonyok, és mindenki a Fővárost részesítette előnyben. Mármint, mindig is Budapest volt az ország uralkodó városa, körülbelül mindenben, de ez a Covid után méginkább így lett. Aztán, egy tévedés miatt a balatoni munkának hamar vége lett és újra visszakerültem vidékre, oda, ahonnan amúgy is ki akartam törni.

Sokan az én helyemben feladták volna és annyiban hagyják ilyenkor a dolgokat, abban a reményben, hogy majd úgyis lesz valami. Nem akartam elvesztegetni az időmet, de legfőképp a fiatalságomat, amiért annyian aggódtak helyettem is. Újabb álláshirdetések után, ismét a Balatonon kötöttem ki. A barátnőm ajánlotta, akivel előtte is felköltöztem a Balaton északi részére. Úgy volt, hogy együtt fogunk ott dolgozni, de végül elváltak útjaink. Akkoriban nagyon rossz lelki állapotban voltam, mert azt hittem, hogy egy olyan embert vesztettem el az életemből, akit soha nem akartam és legjobb barátnőmnak gondoltam, de hamar kiderült, hogy nem is voltunk igazán barátnők, úgy látszik, csak mindkettőnknek kellett valaki akivel túléljük a középiskolát. Olyan hirtelen és hamar ért véget több éves barátság, hogy eleinte fel sem tudtam dolgozni, csak szépen lassan, hogy ő már nem fog visszatérni az életembe. Hamar túl kellett ezen lendülnöm, hiszen nekem megkezdődött az első munkanap az új helyen. Ezt a munkát nagyon élveztem, lényegében, csak takarítottam, az elején, szobalányként vettek fel, de hamar elkezdhettem reggeliztetni is, mivel én is szerettem volna csinálni, és láttak bennem lehetőséget. Az akkori főnököm mindig azt mondta, hogy több van bennem, mint azt hiszem és még nem nyíltam ki igazán. Szerinte, egyszer majd szárnyalni fogok az élet minden területén, ez akkor nagyon jól esett tőle és nagyon meghatónak találtam.

Sok minden történt velem akkor, 2023 nyarán, nagyon sok embert ismerhettem meg, akik mind hozzátettek valamilyen szinten az életemhez. Aztán egyszer csak, egy számomra is váratlan meglepetés történt, miszerint egy kollégám megkérdezte, hogy nincs-e kedvem felköltözni vele Pestre. Gondolkoztam a kérdésen, mivel elég spontán embernek tartom magam, így lényegében, amint felfogtam, hogy ez mit jelentene, már rá is vágtam az igent, azzal a reménnyel, hogy minden megváltozik. Pár nap múlva kiderült, hogy nem gondolta komolyan, csak viccből kérdezte, mert nem gondolta, hogy bele mennék, és ő már amúgy is megpróbálta egyszer a pesti életet, de nem úgy jött össze ahogy szerette volna. Én meg úgy voltam vele, hogy megpróbálni akárhányszor meglehet, maximum most sem járunk sikerrel, de ha nem próbálnám meg, örökké bántam volna és azon gondolkoznék még ma is, hogy mi lett volna ha... Így kötöttem ki Pesten. Nos, abban nem tévedtem, hogy megváltozik az életem, mert innentől gyökeresen felfordult, és mindezt egy interjúnak köszönhetem és egy számomra ma már nagyon fontos embernek. Azóta is hálás vagyok neki, hogy felkarolt és utat mutatott.

2023 őszén hoztam meg a döntést, összepakoltam a legszükségesebbeket, búcsút intettem a családomnak, és felköltöztem Budapestre. Ebben az időszakban megtanultam, hogy minden jó

és rossz ugyan úgy elmúlik, csak ki kell várni. Az elején minden idegen volt: a metrók zúgása, az állandó nyüzsgés, az emberek sietős léptei. De pont ez volt az amit kerestem, a megszokott, vidéki élet után. Hamar beilleszkedtem, találtam magamnak egy kis albérletet a IX. Kerületben, egy nyugodt, mégis étellel teli környéken.

Az állásinterjú jól sikerült, megkezdődött a próbanap. Először kicsit idegen volt a hely, mindenki kedves és fiatal volt. Persze, ezt alapból jó értelemben mondom, csak nem ehhez voltam hozzá szokva és furcsa volt ez a közvetlenség tőlük. Aztán a próbanap után hamar teljes állásban találtam magam náluk és egyre jobban élveztem. Szinte repült az idő, teltek a hetek és a hónapok. Ismét jöttek új arcok is. Egyre jobban barátkoztam én is, kialakultak kapcsolatok, barátságok. Kezdtem magam úgy érezni, hogy beilleszkedtem. Sok minden történt időközben, lényegében eltelt egy év. Rengeteg közös emléken vagyunk túl, sok nevetés és felejthetetlen csapatépítő tenger, ami mögöttünk van. Kaptam azóta egy díjat is a munkám miatt, és elköltöztem egy új lakásba, sokkal közelebb a munkahelyhez és a belvároshoz. Szépen haladtam egyre feljebb, több és több dolgot akartam megtanulni és sikerült is, de még mindig vannak olyan részek mind az életemben, mind magamban, amik fejlesztésre szorulnak. Egyre inkább a sütés szerelmese lettem, talán az egyetlen hobbim, amit nem adtam fel és azóta is csinálom megállás nélkül. Azokkal a süteményekkel, amiket csinálom, a kollégáknak próbálom azt az önzetlen szeretet vissza adni, amit felém sugároznak, de persze jól is jön, hogy valaki mindig megeszi, amit sütök, hiszen így tudok újabb és újabb sütéikkel kísérletezni és nem kell félnem, hogy nem fogynak el az adagok amiket csinálom.

Ahogy már említettem, az interjú jól sikerült, azóta is ebben a kis belvárosi kávézóban dolgozom. Hiszek benne, hogy ez a hely és ezek az emberek az álomom felé vezetnek. Minden nap új embereket ismertem meg, szerettem őket figyelni, hallgatni, néha történetfoszlányokat is elkaptam. A munkatársaim hamar elfogadtak és végül rövid időn belül egy igazi kis csapatá kovácsolódtunk össze. Munka után sokszor együtt ültünk be valahova koccintani egy-egy napra. Úgy éreztem végre megtaláltam a helyem. Hétfévente koncertekre járunk, ha épp nem a Budapest Parkban vagy az A38-as hajón vagyunk, akkor, egy romkocsmában névtelen kis bandákat hallgatunk.

Időközben szerettem volna megtanulni a cukrászatot. Keresgéltem is a neten, hogy melyik sulis lenne a legjobb úgy, hogy közben a munkámat se kelljen feladnom. Egy ideig jegeltem a témát, mert nem igazán találtam olyat ami szimpatikus lenne vagy tudnám csinálni munka mellett. Egyszer csak, egy kollégám, nagyon jó barátom, már-már testvéremként szeretem, mutatott egy iskolát, ami jó lenne és mondta, hogy ő is amúgy akar menni, így megbeszéltük, hogy jelentkezünk együtt. 2024 szeptembere óta tehát újra iskolába járok, bár végül nem a cukrászatot választottuk, hanem szakács tanulóknak mentünk. Ez a szakma a későbbiekben is jól jöhet majd. Lassan végére érünk a tanfolyamnak, egy éves képzésről van szó, októberben lesz majd a nagy szakács vizsgánk. Az elején izgatottan vártuk a képzést, nagyon kíváncsiak voltunk, hogy milyen lesz. Egy kicsit egyébként másabbra számítottunk, talán mondhatom ezt mindkettőnk nevében. Egyrészt nem is olyan izgalmas, másrészt pedig nem főzünk annyit és

olyan minőségben. Alábbhagyott időközben a lelkesedés valamilyen szinten, de ettől függetlenül már végig csináljuk, egyébként sem vagyok az a fajta ember, aki félbehagyja a dolgokat, amit elkezdek, mindig befejezem. Minden héten hétfőn és szerdán van egyébként iskola, este, tehát a munkától teljesen független szerencsére. Minden esetre, már várom, hogy vége legyen és a kezemből foghassam a szakmám.

Régebben nagyon szerettem utazni, sütni-főzni, olvasni, túrázni. Az utóbbi időben ezek kicsit háttérbe szorultak. Néhány hobbit elhagytam, sajnos nem tudatosan, csak az élet így hozta. Már nem szoktam sűrűn utazni, sőt, talán tavaly nem is voltam sehol, ebből kifolyólag nem is túrázom. Olvasni már csak nagyon ritkán szoktam, ha időm, kedvem és energiám engedi. Az egyetlen ami megmaradt az életemben és rendszeres, az a sütés-főzés. Gondolkozom is rajta, hogy nem csak egy kávézót szeretnék, meg nem is biztos, hogy egy reggeliző helyet, hanem egy saját készítésű sütizőt. Mondjuk a reggeliző hely sem lenne olyan rossz.

Az utóbbi időszak egy kicsit nehéz volt, szerintem mindannyiunk számára, és hamarosan itt a nyár is, amire elég sok energia fog kelleni, úgyhogy most húsvétkor pihenek is egy kicsit a családdal. Görögországba utazom velük, 4 teljes napra. Sok mindent tervezünk megnézni, Zeusz kádjától kezdve, a Meteoritákon át, az Olümposzig és egy álom válna valóra, ha arra a szigetre is sikerülne eljutni, ahol a Mamma Mia-t forgatták. Remélem, hogy csak jó élményekkel térünk haza és mindenkinek tetszeni fog, újult energiával térhetünk vissza mind a megszokott életünkbe és a munkához. Ez az utazás, talán kicsit emlékeztet majd a régi időkre, amikor rendszeresen utazgattunk a családdal, akár belföldön, akár külföldön. Szerettem azt az időszakot, de ki ne szeretné? Új országot, tájat, kultúrát, gasztronómiát megismerni, megszeretni. A legjobb ezekben pedig az, hogy amíg ott vagy arra a kevés időre a részese is lehetsz ennek mind.

Van egy barátnőm, még a középiskolából. Ő az egyetlen aki onnan megmaradt és tartjuk rendszeresen a kapcsolatot. Mindig is jóban voltunk, de úgy igazán, talán utolsó évben és a sulit után lettünk jóban. Mindig mindenben számíthatunk a másikra, több száz kilométer választ minket el, mégis rendszeresen, mindennap beszélünk. Szeretem, mert általában mindent viccnek fog fel, nem igazán sértődős típus és nagyon jó tanácsokat ad. Ritkán beszélünk telefonon, de ha mégis, az órákig tart. Mindig is ilyen barátságáról álmodtam, mint talán minden gyerek és az, hogy ez most meg is adatott, valami eszméletlen hálás érzés.

Egy valamit kivéve, úgy érzem, minden meg van az életemben, amit egy ember csak kívánhat. Most leírva az eddigi szakaszait az életemnek, örülök, hogy nem mindig volt egyszerű vagy éppen nehéz. Minden akadály és segítség pont akkor és ott volt, ahol éppen szükségem volt rá, hiszen mindig minden úgy alakul, ahogy nekünk a legjobb. Hiszek abban is, hogy mindenki élete előre meg van írva fent a nagykönyvben, csak kérdés, hogy képes vagy-e felül írni a saját történeted, vagy hagyod, hogy minden úgy történjen, ahogy annak lennie kell.

Ami hiányzik az életemből, az a szerelem. Volt egyszer egy szerelem, ami olyan tisztán és vadul égett bennem, hogy azt hittem, semmi és senki nem veheti el tőlem. Minden pillanat, amit vele töltöttem, egy külön kis örökkévalóság volt. A mosolya, a hangja, a tekintete – beleégtek a lelkembe, és én boldog voltam. Olyan boldog, mint talán előtte soha és azóta sem. Aztán jött valaki, egy harmadik, számomra túl ismerős és közeli személy. Úgy lépett közénk, mint aki jogot formál arra, amihez semmi köze nem volt. Csak egy csók volt, de ő hagyta. Hagyta, hogy kettőnk világa megrepedjen, hogy a tűz lassan kihunyjon bennem, mert neki valaki más akkor fontosabb volt. Észre sem vette, ahogy én lassan darabokra hullottam. Ma már csak hamu van meg abból a tűzből, amit egyszer ő gyújtott bennem. Hideg, szürke emlékek, és én azok között élem a mindennapjaimat. Megszoktam a csendet, a magányt, a hosszú esték súlyát. Néha még várom, hátha a sors valakit elém sodor, aki újra felgyújtja bennem a szikrát, de tudom... olyan tűz, mint amit ő gyújtott a szívemben, már nem lobban fel többé.

De talán nem is kell, hogy ugyan az legyen. Én mégis, valahol mélyen reménykedem. Mert az ember már csak ilyen – akkor is hisz a csodákban, amikor a világ összes tüze kihunyt körülötte. Vagy talán a sors úgy dönt, hogy csak magamban kell megtanulnom világítani. Még nem tudom. De kivárom.

Szerintem 2035-re, az az 10 év múlva, egy boldog párkapcsolatban fogok élni, a saját lakásomban vagy házamban, és lesz egy sikeres vállalkozásom. Nagyon sok minden fog ez alatt az idő alatt történni, ezzel tisztában vagyok. Lesznek nehezebb és könnyebb időszakok, de ha van kivel ezeket megosztani, akkor sokkal könnyebb lesz.